

“Seria ideal una federació amb ERC”

Teníeu alternativa a pactar amb Esquerra?

—Sí. Hi havia una alternativa que era presentar-nos sols, amb poques garanties d'èxit. Teníem l'alternativa de no presentar-nos i teníem l'alternativa de mirar d'ajudar que l'independentisme tingués més representació que no té ara. Per tant, vam optar per la que nosaltres trobem la millor opció: procurar ajudar que, en lloc que hi hagi zero o un independentistes al Congrés espanyol, n'hi hagi algun més. D'alternatives, en aquesta vida, sempre n'hi ha.

—**Sempre s'havia considerat segur que Reagrupament pactaria amb ERC.**

—De les tres opcions, era la millor per al país... i per a nosaltres. Els resultats de les eleccions al Parlament no van ser bons per als partits independentistes. Els de les municipals, tampoc. Per tant, hi ha una evidència científica: separatament no li va bé a ningú. En vista de la realitat, penso que l'actitud més intel·ligent és sumar forces.

—**Hauríeu pactat si la candidatura d'ERC a Madrid hagués estat encapçalada per Joan Ridao?**

—Amb en Joan Ridao no s'hauria articulada la coalició perquè sempre havia declarat públicament que ell en cap cas no faria una candidatura amb més partits independentistes. En tot cas, pel que ell ha fet i dit fins ara, prioritza sempre l'eix dreta-esquerra sobre l'eix nacional, i nosaltres pensem que és un error. Les urnes ho demostren: quan els partits catalanistes volen eludir el debat nacional s'estavellen.

—**Aquesta nova ERC és la millor per a pactar?**

—L'antiga Esquerra només volia pactar amb el PSC i ICV perquè llegien el seu projecte en clau d'esquerres, no el llegien en cap altra clau. Nosaltres sempre l'hem llegit en clau nacional. Es poden posar milers d'exemples, però un de colpidor és el cas de la llei de dependència. Quan ERC va donar-li suport, l'argument brandat fou que era una llei d'esquerres, i després es va demostrar que sense recursos no

Joan Carretero (Tremp, 1955) fa de metge i presideix Reagrupament. Afirmar que no hi ha més solució que la unitat per a enfortir l'independentisme, i per a assolir-la cal generositat, una característica que a alguns els costa d'entendre. Aquí rau el pacte amb la 'nova ERC' per a les eleccions espanyoles. Ho explica en aquesta entrevista.

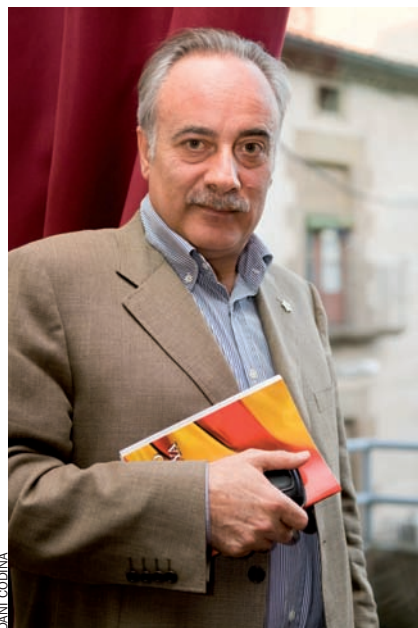
servia de res. La realitat evident és que Catalunya, si no disposa dels seus recursos, no pot fer polítiques ni de dretes ni d'esquerres. A hores d'ara és absurd que hi hagi gent que parli de polítiques de dretes i esquerres. No se'n poden fer si no controles els ingressos. El primer que hem de fer és disposar dels recursos i després discutir com ho fem. A l'Europa del segle XXI, la diferència entre governs de dretes i d'esquerres és un matis. Els governs han de ser, això sí, eficients.

— **Què en té, de nova, aquesta ERC?**

—Fonamentalment, les persones que la dirigeixen. Oriol Junquera presenta una estratègia diferent de la practicada fins ara. Segons que sembla, no tothom al territori segueix les directrius del nou president, però el canvi és important i substancial.

—**Ha de ser radicalment diferent perquè fa tres anys us van obrir un expedient d'expulsió i ara hi pacteu.**

—Sí, perquè el que sento dir a la nova direcció sona del tot diferent al que havia sentit fins ara. La gran discussió era estratègica i ideològica. Nosaltres pensàvem i pensem que l'independentisme ha de ser un moviment que aconsegueixi l'alliberament nacional d'aquest país. Quan aquest objectiu s'hagi aconseguit, la gent d'aquest moviment ja decidirà cap on marxa: si cap als liberals, les esquerres o la socialdemocràcia. Per aquest motiu, nosaltres sempre hem cregut que l'independentisme havia de ser transversal, amb la vista posada a aconseguir un país. L'actual direcció, per bé que amb matisos, s'acosta més a aquest plantejament. L'anterior direcció pensava que ERC havia de ser un partit d'esquerres, enclavat a l'esquerra, i la independència quedava a les calendes gregues. No era la prioritat, tenir un estat propi. Ara diuen exactament el contrari: entre esquerra i dreta, esquerra; i entre esquerra i país, país.

DANI CODINA

Joan Carretero fou expulsat d'ERC l'any 2009. Ara, RCat i Esquerra fan coalició per al 20N.

—Però moltes persones que formen l'actual direcció provenen de l'antiga. Creieu que han fet net del tot?

—Nosaltres no som ERC i, per tant, no ens ficarem en els processos interns d'un altre partit. Però també haig de dir que és gairebé impossible que no quedi ningú de l'anterior direcció. Més que res perquè el que va fer l'anterior direcció no ho va fer perquè anés a la seva, sinó perquè hi havia una majoria de la militància que li demanava que ho fes. Així es va demostrar al congrés d'ERC de fa tres anys. Ara canviar-ho tot és impossible. Ja és molt que amb el màxim exponent d'ERC ens entenguem. Per una altra banda, nosaltres tampoc no ens hem fusionat ni integrat. Hem fet una coalició i les coalicions no es fan sempre entre dos iguals, sinó entre aquells que tenen objectius semblants.

—Aquests acords entre ERC i RCat començats a les passades municipals i reblats en aquestes espanyoles, com es poden transformar, a llarg termini, en una mena de federació per exemple?

—La cosa ideal seria que a la llarga poguéssim parlar d'una federació. Però que jo recordi l'altra federació que hi ha al panorama polític català —CiU— va trigar 25 anys a formalitzar-la. Per tant, tenim 25 anys de coll. Ara, insisteixo que si no som capaços d'entendre que aquesta coalició vagi més enllà de la batalla electoral, tots hi sortirem perdent. La realitat catalana ens ha dit de manera fefaent que o anem junts o no hi tenim res a fer. Hem de ser capaços de fer una cosa sòlida. Evidentment que no som iguals, que no pensem igual, tenim diferències importants, però no prou importants perquè no sigui possible de treballar plegats per objectius compartits.

—Hi ha hagut cap decepció, a l'hora de fer les llistes?

—Nosaltres no hem fet bandera de cap qüestió de llista, no ens hem barallat per cap lloc de les llistes. Hem estat generosos, com ho vam ser a les municipals. Però penso —i espero que tothom faci les reflexions que hagi de fer— que hi ha hagut persones que no han acabat d'entendre que formalitzar una coalició vol dir fer renúncies, acceptar gent que no són com tu ni

pensen com tu o que fins i tot van tenir discrepàncies en el passat. Hem fet una *reset* total i absolut. No anem a dir "aquest no, aquest sí", sinó a sumar, a ser-hi i a treballar per l'objectiu. Que això no s'esberli mai per un lloc determinat a la llista. Espero que tothom faci una reflexió: que el millor camí és la generositat i cada vegada ser més permeables els uns amb els altres.

—És una queixa, doncs, pel fet que vós havíeu sonat com a cap de llista per Girona o bé el vet a Quim Torra, proposat per RCat, a la mateixa demarcació, fins al punt que la vostra formació no ha posat ningú a la llista?

—La generositat que nosaltres hi hem posat no ha estat compartida en algunes demarcacions per part dels militants d'ERC, que s'han atrinxerat en les seves posicions. Mai no n'hem fet una qüestió, ni de bon tros, que jo fos cap de llista a Girona, però sí que ho fos Quim Torra, una persona coneguda en el món independentista, una persona positiva que hauria sumat molta gent a la causa. Espero que reflexionin i entenguin que per a articular una coalició no et pots dedicar només al teu pinyol. Has d'anar més enllà.

—Per què no vau voler ser cap de llista per Girona?

—Mai no he tingut cap interès a ser diputat. No volia que això fos un factor de discussió i podria haver despertat resistències. En el cas de Quim Torra és diferent: hi hauria ajudat molt.

—Alfred Bosch assegura que la seva satisfacció ha estat incompleta perquè hi falta Solidaritat i la CUP. Vosaltres heu tingut contacte amb SI?

—Atesa la peculiaritat que ERC és l'únic que té representació a Madrid i que és l'única força que havia avançat que participaria tant sí com no a les eleccions espanyoles, el més normal és que ells impulsessin la coalició. A nosaltres ens hauria fet gràcia que la coalició hagués estat total amb les forces independentistes. D'aquí a un temps espero que això sigui possible.

—Com estan les relacions personals entre els líders independentistes? Us ho demano perquè molta gent de base atribueix la desunió als personalismes i a les males relacions entre els capdavanters?

“Som un país d'independentistes no pactistes; de vegades cal bastó”

DANI CODINA

—En aquest país hi ha molta mitologia barata. Nosaltres hem demostrat que no patim el mal del personalisme. Insisteixo que no hem posat cap trava a fer les llistes: hem renunciat a qualsevol protagonisme a les llistes.

—En la configuració de coalicions electorals, hi té cap pes, l'amistat personal amb els coalitzats?

—Les coalicions no es fan entre íntims amics. Hi ha gent que no es parla amb els seus socis de coalició. Ningú no es pregunta si el senyor Artur Mas es parla amb Josep Antoni Duran i Lleida, però van fent política des de fa molts anys. La política s'ha de fer pensant en el país, no en els amics, i ser capaços d'arribar a pactes per a assolir el projecte. De fet, jo parlo amb Joan Puigcercós, que presidia l'executiva que em va iniciar l'expedient d'expulsió. I, en canvi, mai no li he demanat per què em va expulsar; no passàrem d'aquí.

—Conserveu cap relació amb el govern del qual vau formar part?

—No, el govern és veure't un cop la setmana i després te'n vas a fer feina. Jo

visc a Puigcerdà, faig igual que abans. Faig una vida normal, ara més *putejat* perquè CiU m'ha abaixat el sou, però faig vida normal. Mireu, per a mi les bones relacions són irrelevantes... Poden ajudar, però no sempre.

—De vegades, dificulten...

—...sí, però el fet important és poder arribar a pactes.

—Bé, però dèieu que el canvi de persones ha influït en el vostre acostament a ERC. Demanaríeu això mateix a Solidaritat?

—Hi insisteixo: mai no diré a ningú què ha de fer. Cadascú ha de fer el paper que cregui convenient. Ara, determinades actituds poden facilitar les coses. Mireu, nosaltres estàvem disposats a sumar. Ningú no se'n recorda, però ja hi estàvem disposats a les eleccions al Parlament. Personalment, vaig enviar una carta a Joan Puigcercós i a Joan Laporta, i no va ser possible. A les municipals, sí. I ara, a les espanyoles, també. I sempre en canvi de res. Simplement volem ser-hi.

—Voleu ser la infanteria de l'independentisme?

—Nosaltres ens creiem l'objectiu. No es tracta de veure qui hi ha al davant. Només exigim que siguin lleials i treballin per la causa.

—Us creieu l'objectiu de la transició nacional del govern d'Artur Mas?

—Fa riure. Per a encetar una transició nacional cal tenir objectius clars.

—No n'és un el pacte fiscal en la línia del concert?

—A Catalunya vivim de fantasies que esdevenen al·lucinacions permanents. El pacte el tindrem segur perquè d'aquí a dos anys toca revisar l'actual. Llavors ens diran que és el millor de la història, que paciència, que el nostre mal no vol soroll, que "ai, que prendrem mal"... És la Catalunya amorfa, decadent i incapaç de marcar un objectiu i posar-hi data. No hi ha cap país del nostre marc mundial al qual prenguin els diners com a Catalunya. I la ciutadania no diu res, no passa res.

—Vós sou metge. Ara sí que passen coses?

—Sí, tanquen CAP, quiròfans i plantes d'hospitals i els únics que protesten una mica són els sanitaris. Aquest és un país que accepta el que li passa, deuen pensar que hem vingut a patir, com una maledicció bíblica. Potser aquest país vol ser així. És la síndrome d'Estocolm: intentem pactar amb els nostres segrestadors i que ens entenguin.

—En campanya electoral va dir que entre Mas i Montilla, Mas. Què us sembla ara el president?

—Un altre govern tampoc no faria coses espectaculars. Ara bé, abans de començar a retallar serveis bàsics retalla coses com els consells comarcals —que només serveixen per a donar vida als polítics de la comarca—; ajuda a liquidar les diputacions i les delegacions del govern. Un líder ha de demostrar primer que és seriós i no fer aquestes bretolades de treure's la paga de Nadal. S'han de liquidar estructures polítiques innecessàries i esporgar de manera fina el sector sanitari, no passar-hi la motoserra.

—Corren mals temps per a la lírica independentista amb la majoria absoluta del PP que s'albira?

—Per a l'independentisme no és dolent que el PP tingui una majoria folgada. Aquest país vol bastó, l'experiència ens ho demostra. Per una altra banda —i els resultats electorals ho acrediten—, així com som un país de catòlics no practicants, som un país d'independentistes no practicants, i sovint cal bastó.

—Hi ha gent independentista que, seguint aquest argument, pensa votar el PP. Els comprèn?

—Jo els comprenc. Però he llegit que la majoria del PP és garantida i, per tant, que no pateixin. I atès que alguns partits independentistes han fet un esforç de fer una llista unitària al Congrés, que ens ajudin una mica. Si no, des de Madrid també fan mofa: "Diuen que són tants independentistes i mira..." CiU tampoc no serà decisiva, i per a l'independentisme no és igual tenir un diputat que dos o quatre. Que pensin en l'Alfred Bosch i mirem de tenir una representació a Madrid que no faci pena, amb un diputat sol.

Quico Sallés